

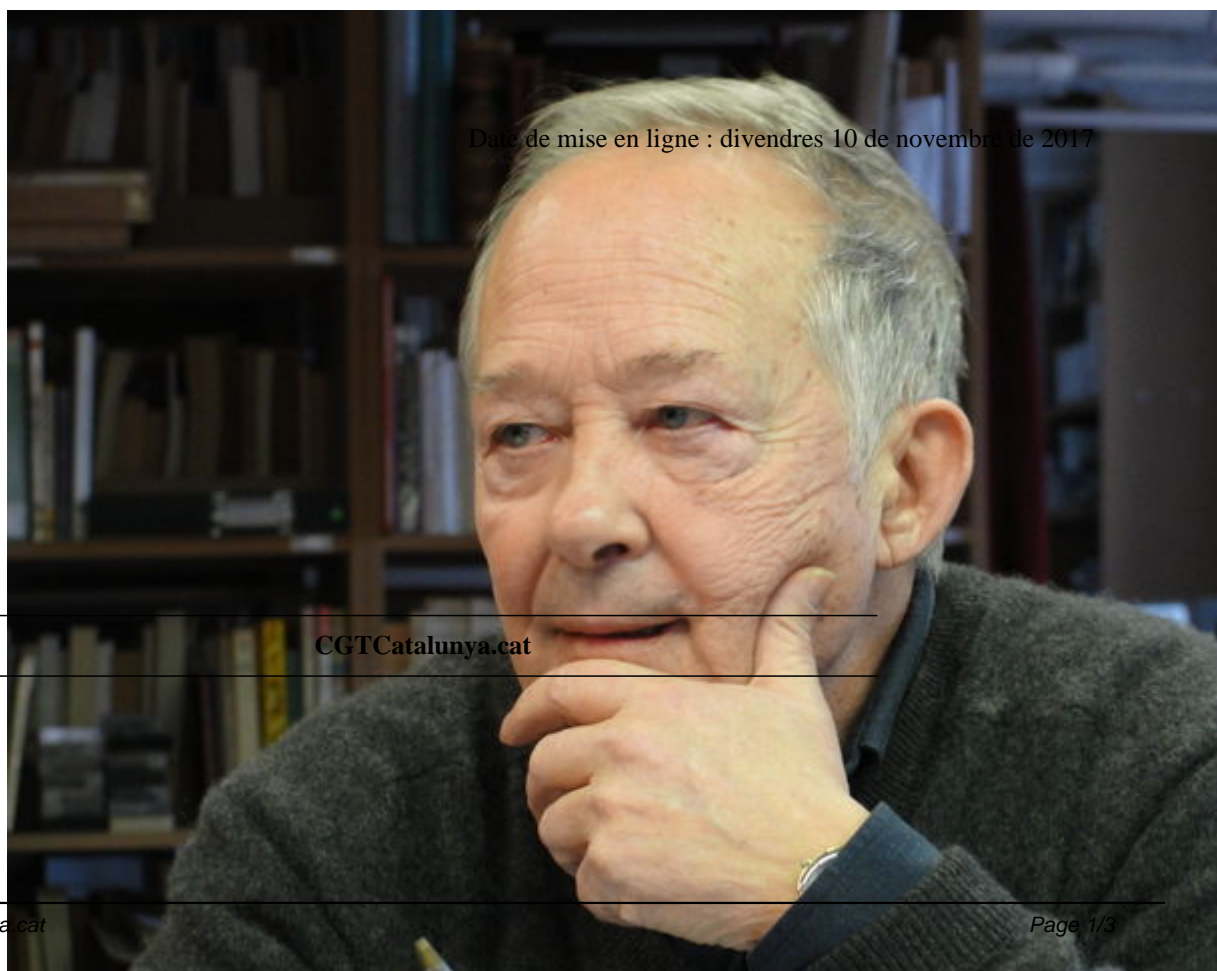
Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12667>

En plena deriva llibertària

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : divendres 10 de novembre de 2017

CGTCatalunya.cat

No sóc bon coneixedor de la història del moviment llibertari a Catalunya però imagino que deuria haver-hi alguna bona raó perquè el 1934 la CNT, que estava llavors en la plenitud de la seva força, refusés col·laborar en l'intent de proclamar «*l'Estat Català en forma de la República Catalana*». Tan sols ho imagino. No obstant això, el que no em limito a imaginar, sinó que estic plenament convençut, és que no hi ha cap bona raó perquè part de l'actual moviment llibertari de Catalunya col·labori d'una manera o d'una altra amb el procés «nacional-independentista» protagonitzat pel Govern català, pels partits polítics que el sostenen, i per les grans organitzacions populars nacionalistes que l'acompanyen.

El mínim que es pot dir és que aquesta part del moviment llibertari està «*en plena deriva*» ja que després d'haver contribuït a «*protegir les urnes*» durant el Referèndum que el Govern havia convocat amb l'expressa finalitat de legitimar la creació d'un nou estat en forma de República catalana, es va llançar, a més, a convocar una vaga general en la immediata estela del Referèndum, amb el previsible efecte de potenciar els seus efectes.

Aquesta deriva es reafirma ara en sumar-se a una altra vaga general pel 8 de novembre per exigir l'alliberament dels «*presos polítics*» originats per la repressió que l'Estat espanyol en el seu component Judicial ha exercit contra determinades activitats encaminades a promoure la independència de la nació catalana i la creació del nou Estat.

Certament, aquesta vegada no és el conjunt dels sindicats anarcosindicalistes els que se sumen a aquesta vaga, però sí una part dels sindicats de la CGT, i dels llibertaris integrats en els CDR «*Comitès de Defensa de la República*». Si ja havia manifestat la meua «*perplexitat*» davant la convocatòria de la vaga general del 3 d'octubre, aquesta perplexitat s'incrementa encara més en comprovar que aquests sindicats de la CGT i aquests militants llibertaris dels CDR van a recolzar la iniciativa d'un minúscul sindicat radicalment independentista, la «*Intersindical- Confederació Sindical catalana*», que va llançar la convocatòria i que només ha rebut el suport de les dues grans organitzacions independentistes catalanes que agrupen de forma transversal sectors populars i sectors burgesos de la població catalana (Òmnium Cultural, i la ANC).

Ningú dubta que cal rebutjar la repressió però potser calgui sorprendre's que aquest rebuig només es tradueixi en una vaga general quan els reprimits són els membres d'un govern juntament amb els dos principals dirigents del moviment civil independentista, limitant-se a manifestacions de repulsa i de solidaritat quan es tracta d'altres persones.

Per sort, en l'àmbit llibertari sempre s'ha sabut avaluar les lluites en funció del seu sentit polític i, en el cas que aquestes lluites fossin reprimides, s'ha sabut activar la solidaritat des d'aquesta valoració política. O és que, tot i condemnant qualsevol tipus de repressió, també hem de mobilitzar les nostres energies quan es reprimeix als «*lluitadors*» d'extrema dreta? Des d'un punt de vista llibertari qualsevol repressió motiva, sense cap mena de dubte, la nostra repulsa, però no implica *automàticament* la nostra solidaritat. A més, el que resulta inacceptable és que s'evoquin recents víctimes anarquistes de la repressió per declarar que «*aquesta llista*» s'ha ampliat ara amb nous represaliats que no són altres que els governants detinguts. Imagino que algunes d'aquestes companyes empresonades s'indignarien al veure's amalgamades amb aquests nous «*presos polítics*» per justificar d'aquesta forma que ells també requereixen de la nostra solidaritat.

La deriva d'una part del moviment llibertari es fa encara més patent quan s'observa que bastant dels seus elements s'involucren ara en els «*Comitès de Defensa de la República*», originàriament promoguts per la CUP. He estat sensible fins ara a l'argument que aquesta participació era una forma de fer sentir la nostra veu, i de plantejar les nostres propostes en el si de les mobilitzacions populars, amb l'esperança de «*desbordar*» l'estret sentit independentista de les seves reivindicacions, encara que també he d'afegir que aquesta «*perspectiva de desbordament*» sempre m'ha semblat totalment il·lusòria.

No obstant això, quan, com m'ha passat aquesta mateixa tarda, es pot llegir als carrers de Barcelona cartells signats per l'organització oficial dels CDR que apel·len a «aturar el país» el 8 de novembre com a resposta «a l'empresonament **del govern legítim** del nostre país», la perplexitat davant la incorporació d'una part del moviment llibertari en aquests comitès no deixa d'acréixer i obre l'interrogant sobre fins on arribarà «la deriva» d'aquesta part del moviment llibertari.

L'únic consol que pot quedar-nos és que a través d'aquests comitès la politització i l'experiència de lluita adquirides per sectors de la població, sobretot juvenil, propiciï futures mobilitzacions en altres contextos menys allunyats de l'autonomia i de l'autodeterminació de les lluites que propugnem des de les pràctiques de lluita llibertàries.

Tomás Ibáñez

Barcelona, 7 de novembre 2017